

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workers' Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF

Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson, Leo Leino

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Järjestetty yhteiskunnallinen toiminta ja anarkismi

Anarkismi on porvarillisen katsomuksen eräs omituisin ja sekavin tuote. Se on kokoomus ristiriidoista ja haaveista. Siihen sekaantuu porvarillinen tottumuus, pessimismi ja ärhentelevä ja suuttunut raivo sekä yksilöllisyyteen luottava lujin optimismi.

Se vihaa kiinteää yhteiskunnallista järjestystä. Se vastustaa valtiota ja tahtoo sen hajottaa. Olkoon valtiollinen valta minkä luokan käsissä hyvänsä, vastustaa sitä johdonmukainen anarkismi.

Tämä piirre johtuu anarkismin pikkuporvarillisesta luonteesta. Se on ominaista talonpoikaiselle väestölle, joka elää kunnollaan eikä näe yleisen yhteiskunnallisen keskitetyn toiminnan välttämättömyyttä. Pikkuporvari on samanlainen eläjä. Näiden luokkien aineinen maailmankatsomuksen pohjalla anarkismi on syntynyt ja se pitää kiinni näiden yhteiskuntafilosofiaa yhä vieläkin, vaikka tämänlaiset ainekset ovat suurensa määrin kadottaneet sitä asemaansa missä ne olivat viime vuosisadan alussa, jolloin anarkistinen liike syntyi.

Porvaristo on vihannut näitä. Mutta nyt kuitenkin me näemme porvariston agenttien tuon tuostakin turvautuvan anarkisteihin toivan vakavammalla vaaran edessä — sosialistisen yhteiskuntajärjestyksen puolesta taistelevia vastaan.

Venäjällä olevista anarkisteista koettavat kaiken maailman porvarilliset lehdet tehdä liitolaisia itselleen. Paljon pöytäpuhuvat porvarilehdet näiden päähän. Mutta toiset anarkisteista kyllä vakavasti pitävät kiinni porvarillisista haaveistaan ja vastustavat Neuvostovaltaa. Niinpä Amerikassa jokitakin vuosia sitten oleskellut ja i.w.w.läisten kesken tunnettu Bill Shatoff on eräälle kirjeenvaihtajalle selittänyt, että hän yhä on ja aina tulee olemaan anarkisti, vastustaa Neuvostovaltaa. Vastustaa valtiota. Hän ei pidä taistelusta, eikä työn teosta. Hän vihaa järjestystä ja keskitettyä valtaa ja pakko-toimenpiteitä, kun hänkin tietysti pakotettaisiin työhön. Nykyinen järjestelmä Venäjällä on hänen mielestään vain väliaikainen johonkin toiseen — anarkistiseen sekamukseen, ja hän on vallankumouksellinen nykyistä neuvostojärjestelmää vastaan siihen asti kuin "kansankommissariot ovat hirressä tai siihen asti kuin ei kukaan hirtä ketään", kuten hän lausuu.

Englannin työväenpuolueen lehti julkaisee myöskin lähellä Moskovaa asuvan ruhtinas Krapotkinin englantilaisille työläisille lähettämää kirjeen, missä tämä vaatii länsimaita niin pian kuin mahdollista solmimaan uudelleen suhteet Neuvosto-Venäjän kanssa sekä keskeyttämään kaiken vieraan sekaantumisen Venäjän asioihin, joko salaa tai muuten, koska se hänen mielestään vain avustaa nykyisen hallituksen diktatuuri-pyrkimyksiä, yhdistää kaikki venäläiset sitä kannattamaan. Krapotkin vakuuttaa lännen työläisille, että neuvostovalan nykyinen hallitusjärjestelmä on esimerkki siitä, miten muka kommunistia ei voida panna toimeen. Yritys kommunistien tasavallan rakentamiseksi ankarasti keskitetyn valtiokommunismia ja yhden ainoan puolueen rautaisen diktatuurin perustalla on jo osoittautunut epäonnistuneeksi, vaikkakin vallankumouksen tuomat uudet aatteet työväestön asemasta ja oikeuksista tulevatkin pysymään. Tällä tavalla ei toteuteta vallankumusta, vaan tehdään sen toteuttaminen mahdolliseksi, se-

littää Krapotkin. Siksi lausuu hän pitävänsä velvollisuutenaan varoittaa länsimaiden työläisiä ryhtymästä sellaiseen toimintaan. Mitä Venäjään tulee, niin sen tulevaisuus ei muodostu yhden keskushallituksen merkeissä, vaan suuren liittovaltion suuntaan, jossa sen monet eriosat tulevat olemaan riippumattomina yksilöinä. Sellainen on Krapotkinin kanta.

Porvarit ottavat tämän todistukseksi bolshevismia vastaan. Työläiset, jotka ovat tutustuneet yhteiskunnallisiin teorioihin, tietävät, että ruhtinas Krapotkin, pitkän, aatteellisesta työstä rikkaan elämänsä on urannut anarkististen periaatteiden selvittämiseen ja on hänellä alalla ainutlaatuinen suuruus, mies, jonka sanoille porvarillisenkin sivistyneistö antaa suuren arvon sen vuoksi, että hänen mielipiteensä huvittavat ruhtinollisia ja aatteellisia ihmisiä. Krapotkinin ihmisyvälistä ajatukset lämmittävät työläisiäkin, mutta käytännöllistä merkitystä ei työväki niille yleensä ole tunnustanut. Siitä huolimatta pitää Krapotkin kiinni ihanteistaan, ja kuten ylläolevasta kirjeenselostuksestakin huomaa, katsoo hän kaikenlaisia valtion pakkovaltaa ja keskitettyä hallitusjärjestelmää vääräksi. Kaikki ihmisten keskeiset asiat ja myös kommunistinen yhteistalouden olisi anarkismin mukaan järjestettävä keskinäisillä vapaille sopimuksilla — ja sellainen on utopistista haaveilua.

RIKKAUKSIEN EPÄTASAINEN JAKAANTUMINEN

Hallituksen sensusviraston julkisuuteen antamien numeroiden mukaan Yhdysvaltain kansallisarikkaus lisääntyi vuosien 1904 ja 1912 välillä 107 biljoonasta dollarista 287 biljoonaan dollariin.

Kuinka suuri on kansallisarikkaus nyt, siitä ei ole aivan varmoja numeroita vielä esitettävänä sillä tänä vuotena otetut sensusnumerot eivät ole yleisön käytettävissä, mutta luotettavien arvioiden mukaan maan kansallisarikkaus on pyöreissä numeroissa laskettuna noin 500 biljoonaan dollari.

Rikkaus on lisääntynyt rintaan väestön lisääntymisen kanssa, mutta paljon nopeammin. 1850 oli tämän maan asukasluku 23 miljoonaa, kansallisarikkaus oli seitsemän biljoonaan dollaria, eli kolmesataa dollaria kutakin asukasta kohden. Vuotena 1860 väkiluvun ollessa 31 miljoonaa, kansallisarikkaus oli kohonnut 16 biljoonaan dollariin, eli \$516 asukasta kohden. Vuonna 1870 asukasluku oli 38 miljoonaa ja kansallisarikkaus 24 biljoonaan dollaria eli \$630 asukasta kohden. Vuonna 1880 väkiluku oli 50 miljoonaa ja kansallisarikkaus 43 biljoonaan dollaria, eli \$860 asukasta kohden. Vuonna 1890 väkiluku oli 65 miljoonaa ja kansallisarikkaus 65 biljoonaan dollaria, eli \$1,050 asukasta kohden. Vuonna 1900 väkiluku oli 76 miljoonaa ja kansallisarikkaus oli 88 biljoonaan dollaria, eli \$1,160 asukasta kohden. Vuonna 1904 väkiluku oli 81 miljoonaa ja kansallisarikkaus 107 biljoonaan dollaria, eli \$1,320 asukasta kohden. Vuonna 1912 väkiluku oli 95 miljoonaa ja kansallisarikkaus 187 miljoonaa, eli \$1,990 asukasta kohden. Vuonna 1920 väkiluvun ollessa 110 miljoonaa kansallisarikkaus nousee noin 500 biljoonaan dollariin, eli \$4,540 jokaista asukasta kohden.

Esitetyt numerot todistavat, että tämä maa on maailman rikkain valtakunta. Kansallisvelka ei ole kuin kahdeskymmenesviidesosa kansallisarikkaudesta. Kun vertaillaan Euroopan suurvaltain kansallisarikkauksien kanssa tämän maan rikkautta, jäävät ne kauvaksi jälkeen. Kansallisarikkaus Englannissa on arvioitu vain yhdeksäksikymmeneksi biljoonaksi dollariksi ja kansallisvelka on kuitenkin neljäkymmentä biljoonaan dollaria, joka tekee 44.4 prosenttia koko kansallisarikkauksesta. Jokseenkin sama suhde on Ranskan kansallisarikkauksen kanssa, mutta valat ovat jonkun verran suurempia.

Saksan kansallisarikkaus on kahdeksänkymmentä biljoonaan dollaria, mutta sillä on velkaa viisikymmentä biljoonaan dollaria. Laskelmien mukaan, jotka eivät kuitenkaan ole aivan tarkat, on Italian kansallisarikkauksensa 25 biljoonaan dollaria ja kansallisvelka 15 biljoonaan dollaria, joten se kuusikymmentä prosent-

tia kansallisomaisuudesta.

Näiden numeroiden valossa me näemme, että tämä maa on rikas, sen omaisuudet suuret, mutta rikkaus, jota nimitetään kansallisarikkauksi, jakaantuu pienilukuiselle ryhmälle rahoittajia, ryhmälle, joka muodostaa tämän maan todellisen yläluokan, rahaylimysluokan, joka nauttii hyödyn tästä suuresta rikkauksesta.

Meidän tulee tietää, että 1917 oli vain 3,472,890 sellaista henkilöä, jotka maksoi tuloveroa. Sadalla kuudella ja puolella miljoonalla on vain pieni pieni osa tästä tavattomasta rikkauksesta. Työläiset, niin ruumiillisen kuin henkisenkin työn tekijät, ovat tämän satumaisen omaisuuden loihineet esille. Konetekniikka, joka on näiden työläisten kehittämä on yhdessä raadannan kanssa lisännyt tämän rikkautta suuremmaksi kuin mitä ennen oli laita suhteellisesti työtekijöiden lukuan näden.

Emme tarvitse mennä ajassa kauvemmasi kuin 40—60 taaksepäin, niin havaitsemme maan varallisuuden jakaantuneen tasapuolisemmin kuin mitä se nyt on. Mutta nehan olivatkin aikoja, jolloin luotiin vasta pohjaa sille järjestelmälle, niille menetelmille, joilla nämä sadat biljoonat on luotu. Niiltä päivityltä asti on omistamattomien suhdeluuku suurentunut omistavien näiden — nousten se viime vuosina mitä nopeimmin. Omistava luokka on pienentynyt, mutta luokka, joka ei omista muuta kuin työvoimansa on kasvanut tarkkanäköisimpiä kapitalistejakin kauhistuttavalla tavalla.

On totta, että on "omistajia", joilla on joku mäenlaita tai harjanne nimissään muka "maanviljelystä" varten, tai joku pieni asuttopahanen jossakin tehdaskaupungin laiteella, mutta nämä "omaisuudet" ovat kiinnityksessä yli kuudellakymmenellä prosentilla niiden asukkaista. Rahalainakonttorit ja pankit orjuuttavat ja nylkevät heitä monin kerroin.

Tätä tilannetta koettavat nousta pois maan kaikki pikkumistajat perustelemalla kaikenlaisia reformipuolueita, joiden avulla he pyrkivät rajoittamaan vallitsevaa rikkautta, mutta jotka eivät suinkaan kykene edes sanottavasti häiritsemään suursaalistajien riistintää, sitä vähemmän sitä poistamaan.

KAPITALISTIN ISÄNMAALLISUUS

Englannin parlamentissa käydään juuri taistelua siitä, missä määrin kapitalistit tulevat otettamaan osaa sodan rasitusten huoventamiseen. Päriitä on suurten tulojen verosta, jota kapitalistit koettavat päästä maksamasta.

Mutta ovelimmat kapitalistit eivät ole jääneet odottamaan tämän riidan päättymistä, vaan ryhtyneet kysymyksestä suoriutumaan omalla "suoralla toiminnallaan". Niinpä suuresta teollisuuskaupungista Lancashiresta kerrotaan, että siellä ovat rikkaat ruvenneet haaskaamaan omaisuuttaan rakennustensa korjailuun, koristeluun ja muihin semmoisiin. Monet tehtailijat on vallannut tehtaittensa uudistusta ja parannusinto ja tässä ovat he sangen reiluja maksajia. Mitä heillä on syytä olla säästelijöitä. Varat, joita käyttävät, tulisivat veronalaisiksi ja siten he välillisesti maksavat tehtaittensa ja palatsiensä koristeluun valtion pussista, valtion joka maan uudelleen elvyttämiseksi tarvitseisi kyllä varoja.

Tällä on lisäksi vielä toinenkin haittansa. On kova asuntopula, puute rakennustyväestä ja ne siis tarvittaisiin rakentamaan asuntoja. Mutta rikkaat ovat valtion kustannuksella työläiset omia yllisyysspalatsejaan koristamaan.

Vihdoin on aika työväestön, joka edustaa yhteiskuntaa ylläpitävää työtä, rohjettava peittelemättä vaatia työn yksino-maista määräämisvaltaa yhteiskunnan asioihin. Ainoastaan siten voidaan riisto ja sorto lopettaa. Ainoastaan siten voidaan työn oikeus asettaa siksi periaatteeksi, jonka mukaan yhteiskunta on ohjattava ja se on paljon oikeutumpi kuin kansojen itsemääräämis-oikeus.

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAKSIA ULKOMAILLA

Kansainvälinen asema ja Kolmas Internationale

Karl Radek kirjoittaa nykyisestä maailman tilanteesta m. m. seuraavaa:

Kolmannen Internationalen toinen kongressi pidetään olosuhteissa, jotka ovat aivan toisella tavalla perustamiskongressin aikana vallinneet. Ensimmäisen kongressin kokouksessa oli Neuvosto-Venäjän tulevaisuus synkimmän näköisenä peitossa. Imperialismi otti parhailaan ensimmäisiä askeleita idässä, Denikin valmisteli sotaretkellä etelässäkin, ruunavaltioiden rintamamuodostus Neuvosto-Venäjää vastaan oli toteuttamissaan. Ei myöskään ollut lainkaan mahdollista otaksua, että liittoutuneet olisivat tehneet saksalaisen kapitalin kanssa sopimuksen Saksan vastavallankumouksellisten joukkojen, näiden tukahutettua kumouksen omassa maassaan, viskaamisesta vallankumouksen kehtoa — Venäjää — vastaan. Sosialistisen liikkeen kehitys lännessä oli vasta alussa, sen lähimmästä tulevaisuudesta oli vaikea mitään sanoa; oliko se kasvava vallankumoukselliseksi vaiko ei, se riippui kokonaan siitä, kykenkö voittoa kapitalistiryhmä järjestämään talouden. Tämä ryhmä on voitollisesti selvitnyt aseistariisumiskaudesta. Jos se olisi myös onnistunut käymään käsiksi talouden järjestämiseen, olisi kansainvälinen sosialistinen liike jäänyt — seuraavaan taloudelliseen kriisiin saakka, minkä kapitalismi ehdottomasti olisi synnyttänyt — puhtaasti agitatoris-propagandistiseksi liikkeeksi, voimatta puuttua vallanvalta mistehtävään. Kuluneet kuusi vuotta kuukaudesta vastaavat kaikkiin niihin kysymyksiin, jotka esintyivät Internationalen perustamishetkellä.

Pääkysymykseen, oliko kapitalistisen talouden ennalleepalautus toteutunassa, voimme me nyt vastata kielteisesti. Läntisten maiden kapitalistit eivät ole onnistuneet ottamaan valmistavia askeleita saatuaakseen talouden uusille raiteille. Eivät he ylipäänsä ole lainkaan kykeneviä ryhtymään talouden järjestämiseen. Sillä tekemällä tyhjäksi suunnattomat menekkinarkein ja tuhoamalla jättäjänsä raaka-ainelähteet tuomitsevat he omankin talouksensa tuhon omaksi. Kaikki vrytykset löytää jokin ratkaisu valtiotolkakysymykselle johtavat samaan mahdolluuteen kuin kokeet ympyrän neljöttämisestä.

Kansainvälisen valutan täydellisen järkytys, joka häiritsee kansain taloudellisia suhteita, on aiheuttanut sen, että köyhyneet maat eivät voi ostaa raaka-aineita ulkomailta, josta myös seuraa, että häiriöllässa oleva kapitalistinen talous ei voi ryhtyä tuotannon laajentamiseen, st. sen edessä on välttämätön, mitä syvin taloudellinen pula. Näissä olosuhteissa saattaa tosin yhdessä tai toisessa kapitalistisen maailman kol-kassa hetkeksi puhjeta kukoistukseensa yksi tai toinen kirjava kukka, joka imee mehunsa yleisestä mädännyksestä, yleisestä häviöstä. Mutta mistään uudesta edistyvästä talouden järjestelystä yleisen mit-tapuan mukaan ei saata olla puhettakaan.

Kasvava taloudellinen hajaannus käy käsi kädessä liittoutuneiden kaikkien niiden toivellen täydellisen vararikon kanssa, jotka koskevat yhteisen suunnitelman perustalla toimivaa rauhaa poliittista järjestöä. Yleinen kapitalistinen trusti, jota rajoittaa kapitalististen valtain vaikutuspiirit, ei onnistu toimimaan keskinäisen sopimuksen pohjalta. Liittoutuneet ovat hiljaisessa taistelussa toistensa kanssa, mikä taistelu menee niin pitkälle, että italialaiset ja ranskalaiset myyvät aseita Turkille sen taistellessa Englantia vastaan. Kaukaisessa idässä liittoutuu Englanti Jaappanin kanssa Amerikan Yhdysvaltoja vastaan. Samoin kuin taloudellinen rappio kautta maailman nostattaa alati paisuvan työläisten lakkolaineen, samoin saavuttaa liikehtiminen siirtomaissa liittoutuneiden näiden yhä uhaavammalla luonteella. Kautta Euroopan ja Amerikan yörry joka päivä yhä ankarammiksi käyvien lakkojen aalto. Irannissa ovat englantilaiset pakotetui rakentamaan linnoituksia voidakseen pitää maan rautakantansa alla. Vallankumouksellinen liike Intiassa ja Egyptissä saa joka päivä toiselta puolen vielä selvemman yleiskansallisen luonteen, toiselta puolen lujiuu siinä selvä vallankumouksellinen työläis-sivusta. Kansallissvallankumouksellisen liike lähellessä idässä, Neuvosto-Venäjän voitokas kamppailu — kaikki tämä saattaa kaikki porvarit toivottamaan asemaan, missä he viskaautuvat toisesta äärimmäisyydestä toiseen.

Kun Suomen lahtareille tuli Vuokkiniemeltä lähtö

Helsingin Sanomissa kirjoittaa Vienan-Karjalan välikaaisen hallituksen käytettävänä ollut suomalainen laipoillinen järjestäjä seuraavan runollisen kuvauksen punaisesta liikkeestä, jonka tieltä valkoinen "hallitus" pakeni Suomen Vuokkiin.

"Jonkun aikaa oli muutamista Vuokkiniemen sivukylistä kuuluu outoja huhuja. Siellä oli väestö vihameillista hallitukselle sen vuoksi, että bolshevikkeja oli päätetty ase-in vastustaa ja kuultiinpa jo, että Vuonnisen kyläläiset olivat käyneet puhuttelemassa vihollista Uhtualla. Toiset näitä huhuja uskoivat, toiset eivät ja tarkempaa selvää ei niiden todellisuudesta saatu. Mutta sen jälkeen kun Syvälahdessa olleen joukko-osastonme oli kesäkuun 20 päivänä täytynyt vetäytyä lähemmäksi tukikohtaa, Vuokkiniemen kirkolle, alkoivat nämä häilyttävät huhut saada yhä vakavammalla luonteen. Muutamit kylät, takanamme ja sivullamme hautoivat jotain miellessään hallitusta vastaan, mutta mitään se sitten oli. Toisten mielestä oli saadusta tiedosta päättäneet kysymyksessä aseellinen esintyminen, toisten ei. Nämä tiedot ja kun muutunkin oli pelättävissä että Vuokkiniemen kylä plankin muuttuisi taistelupaikaksi, aikaansaivat kuitenkin sen, että välikaainen halli-

piikkilanka-aidan ympäröimänä ja jolloin se oli saarrolla muusta maailmasta erotettu. Internationalen toisen kongressin aikana on Neuvosto-Venäjällä lailliset edustajansa Berliinissä, Köpenhaminassa ja Lontoossa. Englannin, Ranskan ja Italian työläisten valtuutetut oleskelevat Venäjällä. Ja samaan aikaan laskevat liittoutuneet viimeisen — valkokaartilais-Puolan — irti kahleistaan, ja tekevät tämän sitä ilmeisemmin mitä kuumeenomaisemmin he kiemurtelevat sen takia, etteivät voi sopia mistään yhteisestä poliittis-kasta. Tämä merkitsee, että he seisoivat perikatonsa partaalla, sillä Internationalen kokoontumisen ajankohtana varttuu ja lujiittu työläisluokka liike yhteinen tahto, yhteinen poliittikka, ja kansajoukot valautuvat yhä lujemmin yhteen, kun taas porvaristo riitelee ja taistelee keskenään. Niinmuodoin kokountuu Internationalen toinen kongressi selvenneessä tilanteessa, olosuhteiden vallitessa, jolloin vain parantumattoman epätoivoiset haaveilijat vielä voivat toivoa kapitalismin ennalelen elpymistä, tilanteessa, jolloin porvarissluokkain sivistyneimmät kerrokset kuumeenomaisella innolla suuntaavat kateensa sosialismin, maailman pelastajana täydellisestä rappiosta ja villintymisestä. Jos Kolmannen Internationalen perustamiskongressi, kokountuneena hetkellä, jolloin voitokas maailmankapitaali suuntasi päähöykkyksensä vallankumouksen ka-liotta vastaan, oli kansainvälisen proletariaatin etujoukkojen taistelu-tuotto, proletariaatin, joka oli joutunut äärettömän raskaaseen, hukavaan asemaan, — kauaksi kantavan tunnussanaan kuuluttava taisteluhuuto vastamuodostuvaa länsi-eurooppalaisen veljesproletariaatin riveille, huuto, joka oli kaikuva etäisyudessa ilman varmuutta tulla kuulluksi, — jos perustamiskongressilla oli tämä merkitys, niin kokountuu sen toinen kongressi olosuhteissa, jolloin olemme tilaisuudessa täydellä luottamuksella sanomaan, ettei maailman työväenluokan voittoa voi mikään pidättää. Ja kun näin on asialailla, niin merkitti Kolmannen Internationalen perustaminen, lujiittuminen ja sen vaikutuspiirin laajeneminen myös Toisen Internationalen täydellistä hajoamista.

Viime vuoden helmikuussa kokountuivat Bernissä Toisen Internationalen opportunistiset herrat. Tässä tuomioistuimessa, jossa olivat jäseninä Saksan proletariaatin pyvävelli, Englannin ja Ranskan työläisten petäjäit, Itävallan antisemittien liittolaiset, ja jossa näiden kanssa istuivat Saksan, Ranskan ja Englannin riippumattomat, yrittivät venäläiset menshevikit, Axelrod etunenässä, asettaa Venäjän kommunistisen puolueen, neuvostohallituksen, syytetyjen penkille. Nyt ovat juosseet pois tästä Toisesta Internationalesta, ikäänkuin rutoin saastuttamasta talosa, Saksan riippumattomat, Ranskan longueilaiset, Englannin Riippumaton Työväenpuolue. Jopa ovat siitä läheneet pakoon menshevikit ja Itävallan opportunistit. Toiseen Internationalen ovat jääneet vain herra Noske, Hendersonin ja Brantingin kera. Nämä ämmät kokountuvat veisaamaan kuolinmessun opportunistisen Toisen Internationalen mädänneelle ruumiille.

tus päätti siirtyä läemmäksi Suomen rajaa. Kivijärven kylään. Lähdettiin liikkeelle kesäk. 22 p:nä kello 2 j.p.p. hallitus, komppania sota väkellä ja osa sivilliskansaa. Paahkominnassa havaitsivat tiedustelijoita hukun jälkeen kello 1 seuraavana yönä. Päävoiman kerittyä paikalle ja ammuttu hieman konekivääreillä juoksi vihollinen tiehen-sä. Se oli pieni alkunäyte, Paahkominnassa olivat kaikki metsissä. Nyt alkoivat kuitenkin vaeltellen herkkäsuomimattkin huomata, että omat karjalaiset veljet alkoivat purra ja sen vuoksi lähdettiin hieman levähdettyä eteenpäin Kivijärvelle. Sotaväkemme valtasi sen ketjussa. Mutta kylä oli tyhjä. Hallitus piti istunnon, jossa toimita tällä suunnalla ja sen alueella katsottiin mahdolltomaksi ja päätettiin sen vuoksi siirtyä Suomen rajan ylitse. Komppania sai marssikäskyn, sivilliväki istuskeli lähtövalmiina tai hankkui juri lähtöön, kun äkisti niinkuin ukkonen talvalta voimakkaat yhteislaulukset jyrähtivät ja alkoi kuulua konekiväärin theäääninen potopus. Kullia vinkui kaikilla. Lasit lensivät rikki, sivilliväki kavahiti pystyyn ja alkoi hurjasti juosta pelastaakseen henkensä ja suuri osa sotaväkensä, joka oli ilman päälystöä kylän länsilaidassa, pakeni, laukaustaakaan ampumatta, Suomeen päin. Niin voimakkaasti valkutti punaisten tekemiä äkkihöykkyksiä. Kohta kuitenkin alkoi oma konekiväärinmekin soittaa sekä kivaärime palkua ja niiden turvin katkaisten vihollisen jo selk-puolellekin vetämän heikon ketjun pääsivät lopulta kaikki kun ihmeen kautta ehjin nahoin tilanteesta, joka varsinkin alussa näytti niin vaaranalaiselta.

Kun ne harvat suomalaiset, jotka välikaaisen hallituksen palveluksessa olleen olivat seuranneet sitä Vienan-Karjalaa, pääsivät rajan yli, joka aurinkoisena ja suoraivaisena juoksi kisaalon lävitse, ja astuivat jälleen Suomen maapohjalle, tuntu heistä kuin olisi armaan äidin syyt auennut lapsilleen ja vanha kiellyt auennut tuhatkertaisesti kaikkia. Vielä kaikuiivat kiväärinlaukaukset rikkoon luonnon sunnuntaien rauhan ja Karjalan kulturiin käiki kuului juhannusta auringonpaisteilla korpiuksen oksalla."

Kansainvälinen kuljetustyöntekijäin liitto

Yleisneuvoston ja kongressin tärkeimpiä päätöksiä. Suomen Kuljetustyöntekijäin Liitto on saanut vastaanottaa Kansainvälisen Kuljetustyöntekijäin liiton yleisneuvoston sihteeriltä otteita kongressin ja yleisneuvoston tekemistä päätöksistä, jotka tässä julkaisemme.

"Kansainvälisen Kuljetustyöntekijäin liiton kongressissa Kristianlaksen maaliskuun 15 päivänä 1920 oli 66 edustajaa, jotka edustivat 24 järjestöä kymmenestä eri maasta. Edustettujen työläisten kokonaissumma oli 2,148,926.

Seuraavat järjestöt olivat edustettuina: Amerikan Merikuljetustyöläisten teollisuusliitto, jäsenmäärä 15,000; Itävallan Naisten ja Miesten Kauppa-, Kuljetus- ja Liiketoimintien liitto (60,000), Itävallan Rautatiepalvelijain liitto (82,000), Tanskan Kuljetustyöntekijäin liitto (3,200), Tanskan Veturinkuljettajain ja lämmittäjien liitto (8,000), Tanskan rautatieäisten liitto (10,000), Tanskan merimiesten liitto (2,400), Englannin Kansallisen Kuljetustyöläisten liitto (280,000), Englannin Kansallinen Rautatieäisten liitto (500,000), Suomen Kuljetustyöntekijäin liitto (4,500), Ranskan ja Algerian Telakatyöläisten kansallinen liitto (40,000), Ranskan Kansallinen Kuormanajajain liitto (40,000), Saksan Rautatieäisten liitto (420,000), Saksan Kuljetustyöläisten liitto (550,000), Hollannin Kuljetustyöläisten liitto (28,000), Hollannin Rauta- ja Rautatiepalvelijain liitto (20,000), Norjan Telakka- ja Kuljetustyöläisten liitto (15,000), Norjan Veturinkuljettajain ja lämmittäjien liitto (1,300), Norjan Merimiesten ja Lämmittäjien liitto (5,000), Ruotsin Rautatieäisten liitto (40,000), Ruotsin kuljetustyöläisten liitto (12,000), Ruotsin lämmittäjien liitto (4,500), Ruotsin Merimiesten liitto (5,500).

Belgian, Kreikan, Unkarin, Puolan ja Venäjän kuljetustyöläisten järjestöt samoin kuin Belgian, Ranskan ja Luxemburgin rautatieäisten järjestöt olisivat mielellään lähteneet edustajansa kongressiin, mutta eivät olleet tilaisuudessa sitä tekemään, joko passivaikeuksien tai o-massa maassa vallinneen tilanteen vuoksi.

Kongressin puheenjohtajaksi valittiin toverit Lindley Ruotsista ja Gosling Englannista. Sihteeriksi valittiin toveri Petersen Norjasta. Luettiin välikaaisen toimikunnan toimintakertomus Amsterdamin kongressin, joka pidettiin huhtikuun 29—30 p:nä 1919 — ja maaliskuun 1 päivänä 1920 väliseltä ajalta ja hyväksyttiin kertomus sellaisenaan